

ELS EN DE BORSTEN

Vierentwintig operaties om op Nefertite te lijken. Ik zag het op de televisie, in het programma *Explosief*. Een van die programma's waar er steeds meer van lijken te komen: lekker onder elkaar als gewone mensen gezellige weetjes uitwisselen. Zo'n bericht verwondert mij. Er is dus een mevrouw die de duistere passie heeft ontwikkeld om het evenbeeld te worden van de beroemde kop van Nefertite. Daarvoor gaat zij gedurig onder het mes. Bij zoiets slaat meteen mijn fantasie op hol. Wil die mevrouw ook Nefertite worden? Leuk verder leven als faraomeisje, of vindt zij die kop zo mooi? Zoiets als een voorbeeldkapsel uit een tijdschrift. Ik denk het laatste, maar dat doet ook meteen het ergste vrezzen. Want straks valt ze misschien wel op de Mona Lisa. Slijpt dokter dan weer opgewekt zijn messen?

Eerder bekeek ik een meer pretentius programma over mensen die geobsedeerd zijn door de gedachte dat ze een of meerdere ledematen hebben die niet bij hen horen. Die moeten eraf. Best leuke mensen, wel een beetje typisch. Op het oog beschikten zij over prima armen en benen, maar helaas, amputatie was onvermijdelijk als ze nog een beetje geluk wilden kennen in hun leven. Godzijdank was er een dokter gevonden, ik meen in Schotland, die deze mensen begreep en niet te beroerd was om naar de kettingzaag te grijpen. Het kost een lieve duit, maar dan ben je er ook echt helemaal vanaf.

Minstens wekelijks moet ik constateren dat de menselijke aantrekkelijkheid niet zonder kunstgrepen kan, met name als ik voor de buis in slaap gesukkeld ben en dan weer ontwaak door angstaanjagend gejuik van dames met nogal griezelige seksuele voornemens. Ik zap weg naar de vrolijke reportage of de medische rubriek: uitvoerig wordt doorgenomen of je nu wel of niet je lippen laat opblazen, dijen laat wegzuigen, een ander model bil laat aanmeten, of je man een borstkasvergroting cadeau doet voor vaderdag. Trouwens, het opspuiten van rimpels schijnt gemeen pijn te doen heb ik van menig BN'er begrepen.

Ze zal de associatie niet op prijs stellen, maar bij al die wetenswaardigheden moet ik denken aan Els Borst. Zij en ik stammen uit de tijd waarin een toupetje om te lachen was. Toen de zielige neus van Michael Jackson eigenlijk zijn verdiende loon was voor zoveel ijdelheid. Toen de facelift en de nosejob Amerikaanse uitwassen leken. Ik denk dan ook aan haar ernstige en taaie gevecht om de gezondheidszorg te hervormen tot een efficiënte sector. Tegen wachtlijsten en privé-klinieken. Met ziekenhuismanagers en verzekeraars. Operaties in het buitenland, uit de pan rijzende maatschappelijke kosten voor al het wachten op de dokter van kuddes werknemers met sportblessures, muisarmen en burn-out. Mensenlevens op het spel door capaciteitsproblemen.

De nieuwe regering gaat er iets aan doen. Zij gaat de veren opstrijken van Els Borst. De wachtlijsten worden spectaculair korter, al tijdens de onderhandelingen. Lijkt een beetje op de asielzoekers van Job Cohen, die alleen nog door de LPF het land in worden gelaten. JP en Wouter beloven wat Els al heeft gedaan. Dat is ergerlijk. Maar moeilijker is om gewoon te vinden dat twee realiteiten naast elkaar bestaan: enerzijds de zieltogende gezondheidszorg, die lijdt onder de belachelijke medische arrogantie van uitpuilende wachtkamers vol mensen die op voorraad gehouden worden voor de medicus en zijn onverschillige assistentie. Daarnaast de moderne plastic people society van mensen die recht hebben op het geluk van het operatief verwijderen van alles wat hen dwarszit, dan wel het aanbrengen van wat ontbreekt. Kinderen of andere lichaamsdelen. Wie gaat er eens prioriteiten stellen?